

ный видѣхмѣ одного челоуѣка, който не ходи съ насъ; той изгоняваше съ Твое-то имя бѣсове. Ный му возбранихмѣ.“—„Напрасно сте му возбранили,“ отговорилъ Господь, „онзи, който съ Мое-то имя прави чудеса, нѣма да Мя здослови. Който не е противу насъ, той е съ насъ.“

Веднажъ една жена, която си намирала въ множество-то на народа и слушала поученія-та на Спасителя, много ся умилала. Въ сѣрдечный си восторгъ тя воскликнула: „блажена оная, която Тя е носила въ утробѣ-тѣ си и която Тя е кѣрмила съ сосцы-тѣ си!“—Иисусъ Христосъ отговорилъ: „тѣи сѣ блажены и оныя, които слушаютъ Слово-то Божіе и пазятъ го.“

Веднажъ Иисусъ Христосъ поучавалъ народа, който ся былъ собралъ около Него; всички го слушали съ голѣмо вниманіе. Нѣкой отъ народа Му казалъ: „ето дойдохъ майка Ти и братіе-то ти; тѣи желаятъ да Тя видятъ.“ Но Иисусъ Христосъ отговорилъ: „коя е майка Ми и кои сѣ братіе-то Ми?“—И като посочилъ на слушатели-тѣ, които го были обиколили, дорекълъ: „ето майка Ми и братіе-то Ми; оныя, които творятъ волю-тѣ на Отца Моего, тѣи Ми сѣ и майка, и братіе и сестры.“

Спаситель сѣдѣлъ единъ пѣтъ въ храма срѣща оный ковчежецъ, въ който всѣкий гуждалъ свое-то доброволно подаваніе за содержаніе храма. Мнозина богаты приносили голѣмы дарове, но една сирота жена положила двѣ лепты (монета найдревна). Тогава Господь казалъ на ученицы-тѣ Си: „истина ви казувамъ, че тая бѣдна вдовица даде повече отъ други-тѣ. Всички-тѣ други жертвувать Богу отъ избытка си; а тя отъ сиромашіи-тѣ си: тя пожертвова всичко, что имаше.“

Нѣкои фарисеи пытали Иисуса Христа: „Кога ще дойде царство-то Божіе?“ Той имъ отговорилъ: „Царство-то Божіе не доходя видимо. Не може да ся каже: то е тамъ, или тукъ. Царство-то Божіе е вътрѣ во васъ.“